



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

**Dreslette Sogns  
Lokalhistoriske Arkiv  
2023**



# Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv

## Ordinær generalforsamling i Dreslette Forsamlingshus, Snave

**Tirsdag 6. februar 2024 kl.19.30**

1. Dagsorden ifølge vedtægterne.
  2. Foredrag ved Anker Lund som fortæller om Plum på Torø
  3. Kaffeboard
- 

Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv blev oprettet i 1979. På Arkivet finder du mange interessante og spændende oplysninger fra området.

**Så husk - kassér aldrig gammelt materiale.**

Det er måske mere interessant, end du tror!

Kan kontaktes på denne mail:

**dreslettehistorie@gmail.com**

**Vi har åbent 1. mandag i hver måned på nær juli kl. 19-20.**

i vores lokaler på Snavevej 27 Dreslette gamle skole

# Helnæs bilen

Red. Nov. 2022 - og nov. 2023

Sommerferien 1965 var noget helt særligt. Syvende klasse i Snave på Dreslette Sogneskole var overstået, vi var konfirmeret – og mange af os skulle ikke se hinanden igen, da Dreslette sogn kun havde skolegang til og med syvende klasse. I Brydegaard var vi tre, der havde gået i skole sammen fra første klasse, nemlig Bent Ole, Carl Gustav og jeg. Bent Ole havde allerede taget beslutning om, at han lige ville prøve kræfter med landbruget, og måske beslutte sig for en eventuel læreplads senere.

Fra august 1965 fik vores lokale rutebil ”Helnæs bilen” Assens – Helnæs i vinterhalvåret tre faste passagerer, der stod på ved Brydegaard Brugs kl. 7.30, nemlig Kristian fra Gl. Brydegård, Carl Gustav fra Brydegård og mig selv. Fra vores gamle folkeskoleklasse stod John ”Elektriker” på i skoven ved Hagenskov, da han kom cyklende fra Snave. Kristian havde gået en klasse over os i folkeskolen, så det var en stor overraskelse for os, at han skulle til at gå i realen på Assens kommunale borger- og Realskole. Men han havde været ude at ”tjene bønder”, som vi kaldte det, et års tid - og han havde nu fået nok af landmandslivet.

Vore øvrige klassekammerater valgte Hårby skole eller én af de tre skoler i Glamsbjerg; men vi følte os mere knyttede til Assens: Johns morfar var slagtermester i Assens, Gustavs storebror Ole var i kontorlære hos Assens Korn - og jeg havde to onkler i Assens. Det var også der, de store indkøb

foregik til jul og fødselsdage. ”Fredag aften, hvor der er længe åbent, kommer bønderne ind til byen, for at handle”, som min onkel Edvard udtrykte det.

Den første dag med Helnæs bilen var der ingen af de øvrige passagerer, vi kendte. De fleste så ud til at være kontorelever eller større skoleelever på vej til Assens, enkelte stod af i Ebberup for at tage toget til gymnasiet eller friskolen i Glamsbjerg. Et par af de ældre passagerer sad sammen og snakkede om sygdomme; formentlig var de på vej til læge eller ambulans behandling på Assens Sygehus. Men det viste sig hurtigt, at vi var flere, der skulle på Borgerskolen og i samme klasse, 1. Real C, nemlig Inge og Ove. Og så var der lige de to store piger, der gik i 3. real – Birte og Kirsten, som altid sad på bagsædet; de var meget søde, syntes Gustav og jeg.

Det værste ved at tage Helnæs bilen var den lange ventetid om eftermiddagen. De fleste dage havde vi fri kl. 14.00 – og bussen afgik først fra rutebilstationen kl. 15.20. Da vi i forvejen ikke brugte megen tid på lektier, havde vi ikke lyst til at gå ind på rutebilstationen og bruge tiden på lektielæsning. Så hvis vejret var godt, gik vi gennem skoven bag Skovpavillionen og ud til Fåborgvej, hvor vi forsøgte at tage den på stop. Ellers gik vi og så på forretninger – eller jeg gik op til faster Minna og fik en kop kaffe. Det skete også, at jeg købte kage med til kaffen.

Når klokken var 15.00 blev døren til bussen som regel åbnet af chaufføren, og vi satte os ofte ned på bagsædet, hvor vi sad og hyggede og småsludrede. Der var tit erotik i luften, når Gustav og jeg sad sammen med de store piger. De

fortalte om de fester, de havde været til lørdag aften, om fyre og musik. Af og til fik vi lov at sidde på skødet af dem, det følte meget intimt. Så tæt en kontakt, tror jeg ikke vi kunne have forestillet os at have med piger på vores egen alder. Vi nød det, og de lavede meget sjov med os.

En gang forærede de os en stor vingummisut og en pilsner, meget symbolsk. Da vi ikke ville tage pilsneren med hjem, besluttede vi at sætte den på kateteret hos vores historielærer, viceskoleinspektør Damgård Petersen, som vi skulle have i sidste time. Da han kom ind i klassen og så pilsneren på kateteret, blev han så rørt over, at vi ville give ham en gave, at han fik tårer i øjnene og ikke var i stand til at undervise. Vi blev fritaget for undervisning – og skulle i stedet hjælpe ham med at sætte bøger på plads i kælderen. Det var der flere i klassen, der var glade for, da han kunne være meget personlig og sarkastisk overfor den elev, som ikke kunne sit stof.

Af og til lavede vi så meget støj i bussen om eftermiddagen, at chauffør Bak kom ned og skældte os ud. Ved en sådan lejlighed skete der det, at han blev så ophidset, at han stak en dreng fra 8. klasse, Mogens "Post" fra Helnæs én på hovedet. Det tror jeg både Bak, og vi skoleelever blev lidt rystede over. Bak var i hvert fald særdeles flink og hjælpsom de efterfølgende dage.

Engang havde Ove, vores klassekammerat fra Helnæs Kro, købt en Maverick-cigar, som han nåede at ryge, inden bussen gik fra Assens. Allerede ved første stop i Kærum skyndte han sig ud og kastede op. Om eftermiddagen kunne busturen godt tage noget tid, da chaufføren ofte skulle aflevere pakker, bl.a. fra apoteket; så var der som regel flag ude ved vejen, eller

pakkerne blev afleveret på stationen i Ebberup eller i Brydegård Brugs. Og det var måske meget heldigt for Ove netop denne dag, hvor han måtte ud og ”ofre” et par gange og trække lidt frisk luft.



Af og til var det den gamle rutebilejer, der kørte bussen. Han var noget muggen, når Gustav og jeg havde guitar og harmonika med i Bussen til Assens i de perioder, vi spillede i skoleorkesteret. – *Tror i, at det er et symfoniorkester jeg kører for?* vrængede han, når vi steg på bussen med instrumenterne. Vi fik dog lov til, at tage instrumenterne med.

Helnæs bilen – og ventepauserne på rutebilstationen i Assens – var i høj grad med til at knytte venskaber på tværs af aldre, køn og geografi. Carl Gustav og jeg blev gennem venskabet med eleverne fra Helnæs inviteret til at spille til dans på Helnæs kro. Vi besøgte hinanden, spillede badminton mod hinanden - drenge og piger i gymnastiksalen på Helnæs gamle skole – og gik i byen sammen. Det var i Helnæs bilen, at jeg første gang så min kommende kone, Inger fra Sønderby – ligesom min tidligere klassekammerat Laurits fra Dreslette sogneskole fandt sig en ungdomskæreste på Helnæs.

Turene med ”Helnæs bilen” blev imidlertid færre efter et par år, hvor vi som 16-årige kunne transportere os selv til skole og fritidsinteresser med knallert.

Bjerne Søberg

1. Real C, Assens kommunale Borger -og Realskole

-o-o-o-

Fakta boks: Der er tale om en Bedford af typen VAS, som blev anskaffet i 1960 af Alfred R. Jensen, der i årene 1924-1967 drev ruten Assens-Helnæs. Billedet er taget af Michael Preben Hansen i 1970, og da var såvel rute som bus overtaget af Kresten Bach Jørgensen. Kilde: Jens Birch.



# Grønhøj

I alle de 32 år Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv har udgivet et årsskrift, har der på forsiden været et billede af stendysse Grønhøj, der ligger ved Brydegårdsvej.



Stendysser blev opført i yngre stenalder fra ca.3600 f. Kr. og 400 år frem. De ældste var anlagt med to lange sten ved siderne og to korte for enderne med en flad sten over, dækket af en jordhøj. Med tiden voksede stendysserne i størrelse og højde. En udvikling der endte med de store jættestuer med

mange bæresten. Kammeret kunne have en længde på fire til seks meter og en bredde på to meter og kammeret kunne være mandshøjt. Ind til kammeret førte en gang på fire til seks meter, det hele dækket af en høj.

Stendysser og jættestuer blev brugt til begravelser resten af stenalderen.



Stenøkser fra samme tid som opførelsen af Grønhøj

Grønhøj er opført midt i perioden for opførelse af stendysser, og blev fredet i 1896. Den var da, som i dag, med to bæresten i hver side, samt en bæresten mod nord, og en tærskelsten mod syd. En tærskelsten er en sten i halv højde, hvor indgangen har været. Der kendes ingen fund fra Grønhøj.

A.R.

# Grusgraven og cementstøberiet i Brunshuse



Voldbjerg set fra Enemærket inden grusgravningen begynder

Før 1790 hører den jord, der ligger bagved husene i Brunshuse til Brunshusevej 25 også kaldet – Gamle Bruns Huus. Det hører under Dreslette præstegård. I 1884 købte Niels Rasmusen det, og i 1902 solgte han til Chr. Hansen Skovkrog. Allerede i 1904 solgte han til Lars Andersen Stougård, der i 1908 solgte til Skjoldnæs Stenkompagni, som startede grusgravning på Voldbjerg. En forandring af området, som ingen dengang kunne forestille sig, gik i gang. Skjoldnæs Stenkompagni solgte i 1918 en parcel på østsiden af Voldbjerg til Gravers Chr. Graversen ”Enemærkegård”. Han gravede grus i mange år. Efter hans død fortsatte hans efterfølger op i 1930erne. Samtidig blev vejen fra grusgraven til Enemærket fyldt op og sat i stand.

Fra grusgraven og til Skærendesvej var der i 1910 ikke nogen rigtig vej. Der lå kun få huse. Da grusgravningen kom rigtig igang, fyldte man overskudsjord i stranden, så der efterhånden blev en vej.

Fra 1908 til 1929, med Skjoldnæs Stenkompagni som ejer, skete der en stor udvikling. Elektriciteten kom til Brunshuse omkring 1911. Hermed blev det muligt at elektrificere maskinerne. Grundlaget for en stor eksport af sten til Tyskland var skabt. Der blev anlagt en skibsbro, med spor, så tipvogne kunne tippe direkte ned i skibene. I 1929 købte Søren Chr. Sørensen grusgraven og indførte moderne mekanik i sorteringen.

Familien boede i huset på Brunshusevej 18, som de ombyggede i 1937 til det udseende, som det har nu.

I 1943 solgtes grusgrav og bolig til fragtmand Niels Kjær Jensen, Skærendesvej 1. N. K. Jensen havde i mange år drevet en vognmandsforretning og fragtmandskørsel. Først med heste, senere med lastbil, som under krigen fik påmonteret en gasgenerator, da man ikke kunne få benzin. En lastbil og en grusgrav var god kombination. Det gav mulighed for at levere de forskellige materialer fra grusgraven til kunderne. Op i 1950erne blev der mekaniseret med indkøb af flere traktorer. De kunne læsse de rå materialer i triøren, lastbilen og kundernes vogne meget nemmere end med håndskovl. Samtidig var der godt gang i byggeriet af parcelhuse, landbrugsbygninger samt en masse siloer. Der anskaffedes endnu en lastbil til at dække det voksende behov. Fragtmandskørselen fortsatte og omfattede også roekørsel læsset med traktor. En stor lettelse og tidsbesparelse for alle.

Efter N. K. Jensens død fortsatte sønnerne Hans og Ove Kjær grusgravningen til de i 1980 nåede skellet ved den offentlige sti over Voldbjerg. De gik da i dybden og fortsatte indtil sidst i 1980'erne, hvor de måtte indstille grusgravningen. En epoke sluttede og i dag kan udsigten over grusgraven, Helnæsbugten og Lillebælt nydes fra bænken på stien over Voldbjerg.

## Cementstøberiet.



Cementstøberiet ses til højre i billedet

Omkring 1920 blev der bygget et cementstøberi på Brunshusevej 53, og en produktion af mursten, tagsten og rør begyndte. Tagstenen blev kaldt diagonalsten. Her i sognet og længere væk blev utallige huse og lader dækket med tagsten fra Brunshuse. De havde dog en fejl. De kunne ikke tåle fugten fra stalde. Så smuldrede de. Ellers kunne de holde i mange år.

Først i 1920'erne blev cementstøberiet solgt til Marius Holst, som drev forretningen indtil 1943.

Han solgte til skipper Christian Hansen, Brunshuse, der pga. krigen og den usikkerhed, der er forbundet ved at sejle på havet, valgte at gå i land. Han drev cementfabrikken i tre år og solgte 1946-47 til A. Mortensen, som blev den sidste cementstøber. Støberiet ophørte omkring 1960 og husene indrettedes til lejligheder.

Søren Navntoft

## Frederik Jensens historie

Frederik Jensen blev født den 30. januar 1879 på en gård ved Herlufsholm på Sjælland. Han kom allerede ud at tjene som 9-årig. I løn skulle han have 15 kroner samt et par træsko det første år. Herefter ville det stige en lille smule. Frederik blev i samme plads, indtil han skulle konfirmeres. Han var rigtig glad for at være der, men alligevel var han dog særlig glad de dage, hvor han skulle i skole, for så kunne han blive hjemme. Fra sommerferien og til november var han ikke i skole. Når høsten var i hus i løbet af sommeren, gik køerne løse, og så skulle drengene passe dem. Frederik havde en lærer, der hed Sjøndorff. Lærer Sjøndorff gik med diplomatfrakke og røg lang pipe. Til skolen var der også nogle ha jord. Denne jord blev dyrket af læreren, som havde fire til fem køer, det vil dog sige, at det var de store drenge i skolen, der passede køerne.

Når de store drenge blev konfirmeret, spurgte de så de yngre, om de ville hjælpe og tage over. Rensningen ved køerne foregik i frikvarteret, så det var ikke så attraktivt. I hvert fald sagde Frederik nej til at hjælpe med dette job. En dag, der skulle skrives diktat i skoletimen, og eleverne pligtskyldig sad og skrev dette, kom Sjøndorff og kikkede over skulderen på eleverne og så, at der var fejl i det, Frederik havde skrevet. Frederik fik derfor en på siden af hovedet. Dette gentog sig i øvrigt flere gange i løbet af skoletiden (ørefiggenen), så det resulterede i, at Frederik aldrig blev så god til skrivning. Da skolen startede igen efter ferien, endte det dog med, at Frederik alligevel blev nødt til at hjælpe med rensning ved køerne, men han besluttede sig for, at når han engang kom ud af skolen, ville han ALDRIG mere hilse på læreren. Men så skete der det, at præsten og lærer Sjøndorff blev uenige om et eller andet. Det resulterede i, at lærer Sjøndorff blev afskediget. Det var lidt af en sejr for Frederik.

Da Frederik var færdig med skolen, kom han ud at tjene på en større gård. Her fik han 80 kroner om året. Her var han i to år, først som kreaturpasser og andet år som 2. karl. Frederik søgte nu en ny plads, hvor han kom til Langeland tæt på Lohals. Efter et år her fik han plads på en gård ved Hou på Langeland. Frederik gik med drømme om at komme ud at sejle, så han rejste fra sin plads i Hou og tog derefter mod Svendborg for at søge hyre på et skib. Lidt ved et tilfælde kom han til at følges med en mand, der netop var på vej mod Svendborg for at hyre en medhjælper, og Frederik spurgte naturligvis, om ikke han kunne bruge ham. Men da denne mand helst ville have en mand, der havde sejlet mindst én sommer, blev han ikke sådan lige ansat. Dog talte denne mand med nogle kollegaer, som tilfældigvis kendte Frederik.

De mente sagtens, at Frederik kunne tumle formbrændsel, som bl.a. denne hyre drejede sig om, og Fredrik fik hyren. Frederik kom til at sejle med formbrændsel fra Frederiksværk til forskellige havne. Den sidste last var frugt, som var købt på Bandholm. Efter at de havde lastet, gik turen til Ålborg, hvor frugten blev solgt i små partier. Efter en måned gik turen retur til Lohals for at overvintre. I Lohals lå der et skib fra Marstal, der lossede kul. Frederik gik ombord og spurgte, om de manglede folk. Det viste sig, at de manglede en kok. Dog skulle de lige undersøge, om der allerede var hyret en kok. Det var der ikke, så Frederik gik ombord. Først som kok, senere som ungmand. På dette skib blev julen fejret i London. Frederik var her ombord i to år.

Da Frederik skiftede skib, kom han til at sejle med en topsejlet skonnert. De sejlede med salt til Newfoundland og klipfisk til Napoli. I Napoli var de to gange, og her oplevede de at se Vesuv, hvor der steg lys røg op mod himlen. Fra Napoli sejlede de videre til Afrikas nordkyst, for at laste kanariefuglefrø. Anden gang lastede de spisebønner, som skulle videre til London. Frederik kom derefter ud at sejle med en skonnertbrig fra Horsens. Her sejlede de med salt til Labrador i Nordamerika. For at nå hertil sejlede de 14 dage imellem isbjerge. Det var storslået men koldt. Byen de skulle til var ikke beboet, men om sommeren var der fiskere fra Newfoundland, der fiskede der. Fiskerne havde deres koner med til at ordne fiskene. De fisk, Frederiks brig lastede, var kun saltet, ikke tørret. De skulle sejles til Livorno i Italien.

Frederik begyndte at overveje, om han med sin dårlige skolegang kunne tage en styrmandseksamen, men besluttede, at det skulle forsøges. Så da han kom til Danmark igen, tog



han hyre på en jagt, som sejlede indenrigsfart. Disse mindre skibe lå altid i havn om vinteren, så i Nakskov fandt Frederik et skib, som lastede tømmer til skibsværftet i Marstal. Frederik fik så hyre på dette skib, hvor der var to mand ombord. Da skibet havde lastet, sejlede de til Marstal og lossede, derefter lagde skibet op, og Frederik begyndte efterfølgende skolegangen for at blive styrmand.

Da Frederik begyndte på skolen, var det kutyme, at man boede privat. Læreren spurgte venligt, hvor Frederik boede, og han fortalte, at han boede på sømandshjemmet, hvilket læreren var forundret over, idet han mente, at der måtte være for meget uro sådan et sted. Men Frederik var tryk ved det, da han havde boet der flere gange, når han skiftede skib tidligere. Frederik var den første elev på skolen til styrmandseksamen, men inden de nåede til eksamen, var der 6 elever på skolen. Da tidspunktet kom, hvor Frederik skulle til eksamen, skulle han skriftligt fortælle om sin første tur med ”røjle”. Frederik havde aldrig sejlet med sådan et skib, men han mente ikke, der var forskel på bramsejl og røjle, så han fik skrevet en udmærket afhandling.

Til mundtlig eksamen skulle han fortælle om stjernehimlen, og hvilke stjerner man kunne navigere efter. Også denne udfordring blev klaret, og Frederik fik sin eksamen i august 1904. Efter Frederik var færdig med skolen, blev han indkaldt som soldat. Allerede efter ti dage skulle han med et skib, som skulle foretage fiskerikontrol. De havde base i Frederikshavn. Skibet var i København tre gange. Den ene gang skulle de have præmieskydning med revolver. Frederik var heldig, han vandt en kikkert. Det var for øvrigt den vinter, Rusland og Japan var i Krig. Russerne kom igennem

dansk farvand, og soldaterne fik besked på, at de skulle tage imod dem, først ved Spodsbjerg siden ved Anholdt. Ved Spodsbjerg var deres chef ombord. Det var nogle tarvelige skibe at se på. Frederik hørte senere, at ingen af russerne kom tilbage.

I april måned herefter var soldatertiden ovre. Kort tid herefter skulle Frederik tiltræde som styrmand på en tremaster, der kom fra England. Han fik besked på, at han skulle tage til København, hvor han skulle bo på et navngivet hotel. Her mødte han så kaptajnen. Det følte lidt mærkeligt for Frederik, at han – der var vant til at blive kommanderet med – nu selv skulle til at befale og give ordre over en hel besætning. Senere kom Frederik med et stort skib fra Marstal. Lasteevnen var 500 – 600 tons. Dette skib var han med i ca. tre år. Nogle af de andre skibe, han var med, var der to styrmænd på. Ikke fordi det var nødvendigt, men loven sagde, at man skulle have sejlet mindst 60 måneder, før man kunne få styrmandsbevis. Så derfor tog nogle styrmandshyre og fik 20 kroner mere om måneden end matroserne.

I Frederiks karriere som matros, og senere som styrmand, var han to gange i Fransk Guyana, i Venezuela, i Mexico flere gange, i USA samt England og Tyskland. Dog - når han skiftede skibshyre - var det altid i Danmark. Frederik havde en bror, som boede på Herredsbjerg. Det skete ind imellem, når han skiftede skib, at han boede hos sin bror på Herredsbjerg.



På et af disse besøg traf han Kirsten Andersen. Hun var ansat hos Marie Johansen, der var købmand i Snave. Kirsten og Frederik blev forelskede og forlovede sig. Frederik kunne godt indse, at det ikke var praktisk, at han fortsatte med at sejle, så efter to år gik han i land. I 1913 blev Kirsten og Frederik gift. Købmandsforretningen på Kirkevej i Dreslette var på dette tidspunkt til salg, så den købte Frederik. Frederik og Kirsten måtte dog bo hos svigerforældrene en tid, til de kunne overtage forretningen. Frederik begyndte at køre varetur både for sig selv i Dreslette og for købmanden i Snave.



**Kirsten og Frederik Jensen**

Kirsten og Frederik Jensen fik 5 børn; Karen Johanne Marie Jensen, Edith Kirstine Jensen, Hans Karl Jensen, Åge Kristian Jensen og Jens Knud Jensen – alle født i Dreslette. Frederiks bror på Herredsbjerg døde i 1930, Frederik købte huset her, som på det tidspunkt var kyllingefarm og æglæggende hønsefarm. Han fik lagt strøm og vand ind. I

1930/31 solgte han købmandsforretningen på Kirkevej i Dreslette efter at have haft den i 18 år. I 1951 døde Kirsten. Datteren Edith Kirstine Autzen og hendes mand Niels Kristian Autzen kom hjem til Herredsbjerg. Aftalen mellem dem og Frederik var, at når Frederik døde, skulle de overtage gården. Gården blev nu moderniseret til køer og heste. Frederik beholdt dog lidt kyllinger og høns. I en sen alder passede Frederik stadig haven hjemme på Herredsbjerg samt hos Alfred Hansen ved Nørlund og i Præstegården.

Da Niels Kristian Autzen døde, blev Edith boende på gården. I 1970/1971 besluttede Frederik og Edith, at de ville have et nyt badeværelse. En aften Frederik var i bad, faldt han og brækkede hoften, han kom på sygehuset, men kom sig ikke ovenpå faldet, og døde i 1971 i en alder af 92 år. Frederik blev begravet på Dreslette Kirkegård.

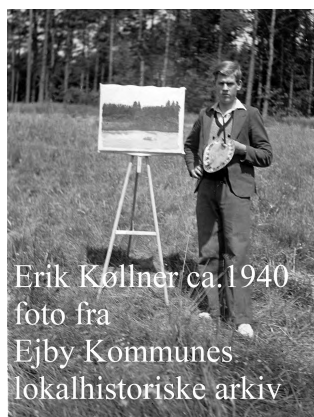
Skrevet af Bent Ole Pilgaard, barnebarn af Frederik. Bent Ole boede, som barn i Brydegaard og gik i Dreslette Skole/skoleafgang 1965.

Kilde: Frederiks erindringer, samt Bent Oles viden om Frederik 27.08.2023

## **Erik Køllner**

Erik Køllner født 29. marts 1921 i Odense.

I 1952 fandt kunstmaleren Erik Køllner sit drømmehus, et trelænget bindingsværks hus i Brydegård, og stedet hed "Kryb i Ly".



Her flyttede Erik, ægtefællen og tre sønner ind. De gik straks i gang med en gennemgribende restaurering af den del, som skulle bruges til beboelse, og udhuset blev indrettet som atelier og udstillingslokale.

Det var det helt rigtige sted for en kunstmaler. Han hentede sine motiver i naturen og fiskelejets idyl. Det var vigtigt at han kunne gå direkte fra sit atelier eller stue, og ud i naturen, det flade Fedet, kontrasten i de vildstrakte skove, små lunde og lokalsamfundet.

Imens han restaurerede huset, havde han også fået malet ca. 30 malerier. Så kunne sommergæster, turister og andre, der havde lyst, komme og se huset og malerierne. Han havde også planer om, at andre kunstnere kunne komme og udstille.

Hans kunstværker blev vist på utallige udstillinger gennem årene i Assens og Brydegård og Odense. Hans værker blev

rost for dyb og stor farveglæde, der var akvareller og oliemalerier og morsomme figurer i træ, der gav fantasien frit spillerum.



I april 1955 drog han til Italien på knallert. Han var dernede halvanden måned, han ville derned for at blive fyldt med indtryk af natur og folk. Halvanden måned er ikke lang tid, når det tager to uger at komme derned og hjem igen.

Om sommeren lavede han en udstilling i Brydegård Brugsforenings sal af hensyn til egnens turister, der viste en stor interesse for hans kunst, og der blev solgt godt af hans billeder. Der var billeder fra Italiens-turen og fra den vestfynske natur, både i olie og akvarel.



Kunstmaler Erik Køllner 1963  
foto fra Assens Lokalarkiv fotograf A. Brahe

Gennem årene fik han skabt sig et solidt navn, der er præget af et modtageligt sind og sans for naturens skønhed og farvespil. Den maleriske fisker-idyl i Brunshuse gav inspiration til en lang række livsfulde og stemnings-fulde olieblade, samt varme og følsomme akvareller. Han var hård ved sig selv. I en hotelseng på Gran Canaria i februar 1965 sagde hans hjerte stop. Han blev begravet på ferie øen. I Brydegård stod familien uden forsørger, som han reelt aldrig havde været. Hans liv var et drama.





# Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv

**Medlemskontingent for husstand 2024 er 100kr.**

Medlems navn .....

Kvittering .....

Betal til en fra bestyrelsen eller på generalforsamlingen.  
eller benyt

**konto nr. : 9570 - 0013 344 566**

**mobil pay: 40 94 09 10**

---

## **Bestyrelsen:**

**Formand & Arkivråds repræsentant:** Lissa Jensen,  
Skovhaverne 1, 5683 Hårby tlf. 64771425 mobil 21331425

**Arkivleder og Arkivråds repræsentant:** Arne Rasmussen,  
Brunshusevej 36, 5683 Hårby, tlf. 27832628

**Kasserer:** Kirsten Drejer Nielsen,  
Glentevej 1, 5610 Assens tlf. 40940910

**Sekretær:** Søren Navntoft,  
Brydegårdsvej 11, 5683 Hårby tlf. 31139571

Anna Jaska, Skovhaverne 3, 5683 Hårby tlf. 51645198

Ditte Nielsen, Snavevej 10, 5683 Hårby tlf. 20282087

Lene Larsen, Kallehavegyden 10, 5683 Hårby tlf. 22253953